

ναξ μέγας, στολιζών την μεγάλην του δουκιου κάλατου αίθουσαν, παριστάνει τόν πάπαν καταπατούντα την κεφαλήν του αυτοκράτορος.

ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ ΤΙΜΩΡΗΘΕΙΣΑ.

Διήγημα ασιατικόν.

Δερβίσης σεβάσμιος την ηλικίαν ησθένεσέ ποτε εις την οικίαν γυναικός χηρευσάσης πρό πολλού, και ζώσης έν άκρᾳ πενία εις έν τών προστατίων της Βασσόρας. Τόσον δέ τόν νύχαριστησεν ή επιμέλεια και ό ζήλος της γυναικός ταύτης διαρκούσης της άσθενείας του, ώστε, θεραπευθείς και μέλλων ν' αναχωρήσῃ, ειπε πρός αυτήν. — « Παρατήρησα ότι έχεις μέν τά άπολύτως άναγκαία της ζωής σου, άλλ' όχι και περιουσίαν άρκετήν, ώστε νά τήν μοιράσῃς μέ τόν μονογενή σου υιόν, τόν νέον Άβδαλλάχ. άν θέλῃς νά τόν έμπιστευθῆς εις έμέ, θέλω προσπαθήσει ν' άποδώσω εις αυτόν τό πρός σε χρέος μου, διά τās πολλās πρός έμέ περιποιήσεις σου. » Εδέχθη ή γυνή μετά χαρᾶς τήν γενομένην πρότασιν, και ό Δερβίσης άνεχώρησε μετά του νέου, άφού της ειπεν ότι τό ταξειδιόν των έμελλε νά διαρκέσῃ δύο περίπου έτη. Καθ' όλον τό διάστημα του ταξειδίου, έπεριποιείτο καταπολλά τόν νέον, εξώδευεν άφειδώς ύπέρ αυτού, τόν έδίδασκε, τόν έσυμβούλευε, και έν ένι λόγῳ τόν μετεχειρίζετο ως ιδιόν του υιόν. Άπειράκις ό Άβδαλλάχ εξέφραζε πρός αυτόν τήν ευγνωμοσύνην του διά τās πολλās ευεργεσίας του, άλλ' ό γέρον τού άπεκρίνετο πάντοτε. — « Υιέ μου, διά μόνων τών πράξεων φανερόνεται ή ευγνωμοσύνη. θέλομεν ιδεί, εις καιρόν και τόπον κατάλληλον, άν ησαι τόσον ευγνώμων όσον διΐσχυρίζεσαι. »

Μίαν τών ημερῶν, άκολουθούντες νά ταξειδεύωσιν, έφθασαν εις τόπον έρημον, όπου ό Δερβίσης ειπε πρός τόν Άβδαλλάχ. — « Υιέ μου, έφθάσαμεν ηδη εις τό τέρμα του ταξειδίου μας. θέλω παρακαλέσει εκ καρδίας τόν ουρανόν ν' ανοίξῃ ή γῆ, και νά γείνη χάσμα άρκετόν, ώστε νά χωρέσῃ τό σώμά σου, και νά καταβῆς εις τόπον όπου θέλεις εύρεϊ ένα τών μεγαλητέρων θησαυρῶν εκ τών όσους ή γῆ περικλείει εις τά σπλάγγνα της. Αισθάνεσαι τόλμην άρκετήν νά έμβῆς εις τόν ύπόγειον τούτον θόλον; » Ο Άβδαλλάχ τόν έβεβαίωσε μετ' όρκου ότι ηδύνατο νά έμπιστευθῆ εις τήν ύποταγήν και εις τόν ζήλόν του. Τότε ό Δερβίσης, άνάψας μικρόν πυρ, έρριπεν επ' αυτού είδος άρώματος, και ηρχισε ν' αναγινώσκῃ και νά προσεύχεται ικανάς στιγμάς, μετά τās όποιās ή γῆ ηνοιχθη, και ό Δερβίσης ειπε πρός τόν νέον. — « Ημπορείς τώρα νά έμβῆς, άγαπητέ μου Άβδαλλάχ. ένθυμήσου ότι είναι εις τήν έξουσίαν σου νά με ευεργετήσῃς τά μέγιστα, και ότι είναι ή μόνη περίστασις ίσως καθ' ην ημπορείς νά δείξῃς ότι δέν είσαι πρός έμέ άχαριστος. Πρόσεχε μη θαμνωθῆς από τά πολλά πλούτη όσα θέλεις ιδεί, και προσπάθησε μόνον νά λάβῃς λυχνίαν σιδηράν με δώδεκα φουστάτας, τήν όποιαν θέλεις εύρεϊ πλησίον μιās θύρας της λυχνίας ταύτης έχω μεγάλην άνάγκην. » Ο Άβδαλλάχ ύπεσχέθη τά πάντα, και κα-

τέθη εύτόλμως εις τά σπλάγγνα της γῆς. άλλά, λησμονών τās συμβούλας του γέροντος, ηρχισε νά γεμίξῃ τούς κόλπους του με χρυσίον και με άδάμαντας, τών όποιων ήυρεν εκεί πλήθος άκαταλόγηστον. Τότε, αιφνιδίως τό χάσμα εκλείσθη, και ό Άβδαλλάχ εύρέθη εις τό σκοτός. δέν εξέχασε μολαταύτα ν' άρπάξῃ τήν σιδηράν λυχνίαν, τήν όποιαν έσύστησε στενάς, εις αυτόν ό Δερβίσης. Μολόντες φρικτή τῶ όντι ητον ή θέσις του, δέν άπληκίσθη. άλλά, συλλογιζόμενος κατά ποιον τρόπον ηδύνατο νά έξέλθῃ από τόν τάρον εκείνον, ύπόπτυσεν ότι τό χάσμα εκλείσθη μόνον και μόνον διότι παρήκουσε τήν συμβουλήν του γέροντος. Άνεπόλησε τότε κατά νοῦν τήν πρός αυτόν πατρικήν του αγαθότητα, και, όνειδιζών έαυτόν διά τήν άχαιοσίαν του, ηρχισε νά μετανοή και νά παρακαλῆ τόν Θεόν νά τόν συγχωρήσῃ. Τέλος πάντων, μετά πολλās θλίψεις και άνισυχίας, κτύχησε νά εύρη στενήν διόδον, διά της όποιās ηρχετο τό φῶς της ημέρας. Άκολουθών τήν όδόν ταύτην, άνεκάλυψε μικράν έξοδον μεταξύ βάτων και άκανθῶν, και ούτως έξήλθεν εις τήν επιφάνειαν της γῆς. Εκύτταξε περι αυτόν νά ιδῆ τόν Δερβίσην, άλλά δέν είδε τίποτε. Οθεν άπεφάσισε νά δώσῃ μέν πρός αυτόν, όταν ηθελε τόν εύρεϊ, τήν σιδηράν λυχνίαν, νά μη τόν άκολουθήσῃ δέ περαιτέρω, διότι τά πλούτη τά όποια έφερε μετ' έαυτού από τό σπήλαιον ησαν άρκετά ώστε νά ζήσῃ του έξῆς έν άνέσει, χωρίς νά έχῃ άνάγκην της συνδρομῆς του.

Επειδή όμως ούτε τόν Δερβίσην ευρισκεν, ούτ' ένθυμείτο τά μέρη διά τών όποιων έπέρασε, διεύθυνε τυχαίως τά βήματά του, και ξεπλάγη μεγάλως εύρεθείς αίφνης άπέναντι της οικίας της μητρός του, από τήν όποιαν έφαντάζετο ότι ητον πολυ μακράν. Η μήτηρ του τόν ηρώτησεν άμέσως τί έγεινεν ό άγιος Δερβίσης, και ό Άβδαλλάχ διηγήθη πρός αυτήν ειλικρινώς όσα του συνέβησαν, και πότους κινδύνους διέτρεξε θέλων νά ευχαριστήσῃ τήν άχόρταστον φιλοχρημάτιαν του, και, ταύτα είπών, έδειξε συγχρόνως πρός αυτήν και τά πλούτη του. Ταύτα ιδούσα, ή μήτηρ του έσυμπέρανεν ότι ό Δερβίσης μόνον σκοπόν είχε νά δοκιμάσῃ τήν τόλμην και τήν ύπακοήν του, και ότι ηδύνατο νά κάμωσιν έλευθέρως χρῆσιν του πλούτου τόν όποιον ή τύχη τούς έστειλε, προσθέτουςα ότι τούτο άναμφιβόλως έπιθύμει και ό άγιος Δερβίσης. Ένῳ με άπληστα βλέμματα εκύτταζαν τούς θησαυρούς εκείνους, ένῳ ή λάμψις των έθάμβωσε τούς όφθαλμούς των, ένῳ άπειρα σχέδια εκάμναν περι της χρήσεως αούτων, τά πάντα αίφνης έγειναν άφρακτα. Άπερίγραπτον λύπην ησθάνθησαν διά τούτο, και ό Άβδαλλάχ ένόησεν άμέσως ότι ό Δερβίσης ηθέλησε νά τόν τιμωρήσῃ διά τήν άχαιοσίαν του και άπειθειαν. Βλέπων δέ ότι μόνη ή σιδηρά λυχνία έμεινεν άβλαβῆς από τήν μαγειάν, ή μάλλον από τήν δικαίαν τιμωρίαν της όποιās είναι άξιοι όσοι δέν εκτελοῦν τās ύποσχέσεις των, έταπεινώθη ένώπιον του Θεου και ειπεν. « Ο,τι συνέβη εις έμέ είναι δικαίον. Έχασα όσα έσκόπευα νά φυλάξω, και έμεινε μόνη ή λυχνία, τήν όποιαν

« εἶχα σκοπὸν νὰ δώσω εἰς τὸν Δερβίσην· ἀπόδει-
 « ξις ὅτι ἀνέκει δικαίως εἰς αὐτόν, καὶ ὅτι τὰ
 « λοιπὰ ἀδίως τ' ἀπέκτησα! Ταῦτα εἶπε, καὶ ἔθεσε
 τὴν σιδεράν λυχνίαν εἰς τὸ μέσον τῆς μικρᾶς των
 οἰκίας.

Ὅταν ἐνύκτωσεν, ἠθέλησεν ἀσκόπως ν' ἀνάψῃ τὴν
 λυχνίαν, καὶ τότε αἶφνης ἐνεφανίσθη Δερβίσης, ὅστις
 ἤρχισεν νὰ στρέφεται περὶ τὴν λυχνιανμίαν ὀλόκληρον
 ὥραν, καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ ἔρριψεν ἐν λεπτόν καὶ ἔγει-
 νεν ἄφαντος. Εἶπαμεν ὅτι ἡ λυχνία εἶχε δώδεκα
 φωτοστάτας· ὁ Ἀβδαλλάχ λοιπὸν, ὅστις, καθ' ὅ-
 λην τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ἐσυλλογίζετο τὰ τῆς
 παρελθούσης νυκτὸς, ἐπεθύμει νὰ ἰδῇ τί ἤθελε συμ-
 βῆ τὴν ἐρχομένην νύκτα ἂν ἤθελεν ἀνάψει καὶ
 τοὺς δώδεκα φωτοστάτας. Τοῦτο καὶ ἐπραξε· καὶ
 τότε ἐνεφανίσθησαν ἀμέσως δώδεκα Δερβίσαι,
 ἐστράφησαν μίαν ὀλόκληρον ὥραν περὶ τὴν λυχνίαν,
 καὶ ἕκαστος αὐτῶν, ῥίψας ἀνά ἐν λεπτόν, ἔγεινεν
 ἄφαντος. Ἐπανελάμβανε τοῦτο καθ' ἡμέραν μὲ τὴν
 αὐτὴν πάντοτε ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠδυνήθη
 νὰ λάβῃ περισσότερον ἀπὸ δώδεκα λεπτὰ τὰς εἰ-
 κοσιτέσσαρας ὥρας. Ἡ ποσότης αὕτη, ἂν καὶ εὐ-
 τελῆς, ἦτον ἀρκετὴ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὥστε
 νὰ ἐπαρκῶσιν εἰς τὰς πρώτας τῆς ζωῆς ἀνάγκας αὐ-
 τὸς καὶ ἡ μήτηρ του· ὑπῆρχε μάλιστα καιρὸς, καθ' ὃν
 δὲν ἤθελαν ἐπιθυμήσει περισσότεραν εὐτυχίαν.
 Ἀλλ' ἐκτὸς ὅτι διὰ τοῦτου ἡ τύχη των δὲν μετε-
 βάλλετο, ἦτον τότε ἰδίως εἰς αὐτοὺς ἀνεπαρκῆς
 τὸ χάρισμα, ἀφοῦ εἶχαν πρὸ ὀλίγου δοκιμάσει τὸν
 πλοῦτόν. Ἡ θεὰ τῶν θησαυρῶν ἐκείνων τοὺς ὁποί-
 οὺς ἐνάμιζεν ἐδικούς του διαπαντός, τὰ σχέδια τὰ
 ὁποῖα εἶχε κάμει περὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ, ὅλα
 ταῦτα εἶχαν ἀφήσει ἴχνη βαθύτατα εἰς τὸν νοῦν
 τοῦ πτωχοῦ Ἀβδαλλάχ, τὰ ὁποῖα τίποτε δὲν ἠδύ-
 νατο νὰ ἐξαλείψῃ. Βλέπων λοιπὸν ὅτι ὀλίγην ὠφέ-
 λειαν ἐλάμβανεν ἀπὸ τὴν λυχνίαν, ἀπεφάσισε νὰ
 τὴν ἀποδώσῃ εἰς τὸν Δερβίσην, ἐλπίζων ν' αἰτολαύ-
 σῃ παρ' αὐτοῦ τὰ πλοῦτη τὰ ὁποῖα εἶχεν ἰδεῖ,
 ἢ τοῦλάχιστον τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχε γε-
 νῆ ἄφαντον ἀπ' ἔμπροσθέν του, καὶ τὸ ὁποῖον με-
 γάλως ἐπεθύμει. Κατ' εὐτυχίαν, ἐνθυμεῖτο πῶς
 ὠνομάζετο ὁ Δερβίσης, καὶ τὴν πόλιν ὅπου εἶχεν εἶ-
 πε ὅτι κατοικεῖ· ἀνεχώρησε λοιπὸν ἀμέσως εἰς
 Μαγρεβὴν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν λυχνίαν του,
 τὴν ὁποῖαν δὲν ἔλειπε ν' ἀνάπτῃ καθ' ἑσπέρας, πο-
 रिζόμενος οὕτω τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδίου του, χωρὶς
 ν' ἀναγκάζεται νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην. Φθάσας εἰς
 Μαγρεβὴν, ἠρώτησεν ἀμέσως περὶ τῆς οἰκίας ἢ
 τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἀμπουναδάρ.

Τ' ὄνομα τοῦτο ἦτον τόσον γνωστὸν, ὥστε ὁ τυ-
 χῶν ἐσπευσε νὰ τοῦ δείξῃ τὴν οἰκίαν. Ἦδρην ἔμπροσ-
 θεν τῆς οἰκίας ταύτης πεντήκοντα θυρωρούς, κρατοῦντας
 βράβδους εἰς τὰς χεῖρας μὲ μῆλα χρυσᾶ εἰς τὴν κορυ-
 φήν· ἡ αὐλὴ ἦτον πλήρης ὑπηρετῶν καὶ δούλων· τέλος
 πάντων, τὰ ἀνάκτορα τοῦ κραταιοτέρου μινάρχου δὲν
 ἤθελαν ἔχει περισσότεραν μεγαλοπρέπειαν καὶ λαμπρό-
 τητα. Ὁ Ἀβδαλλάχ, πλήρης θαυμασμοῦ καὶ ἀπορίας,
 ἐφοβήθη νὰ εἰσελθῇ. «Βεβαίως, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν,
 « ἢ κακῶς ἐξηγήθην, ἢ ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους
 « ἀπευθύνθην ἠθέλησαν, ὡς ἕνον, νὰ με περιπαίζωσιν.

« Ἐδῶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατοικῇ Δερβίσης, ἀλλὰ βα-
 « σιλεύς.» Εἰς τὴν ἀμυχανίαν ταύτην εὐρίσκετο,
 ὅταν ἀνθρωπὸς τις τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε· —
 « Καλῶς ὤρισες, κύριε Ἀβδαλλάχ· ὁ κύριός μου Ἀμπου-
 « ναδάρ πολὺν καιρὸν σ' ἐπερίμενε.» Καί, ταῦτα εἰπὼν,
 τὸν ὠδήγησεν εἰς ὠραίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ σκιαδά,
 ὅπου εἶδε τὸν Δερβίσην καθήμενον. Ὁ Ἀβδαλλάχ,
 ἔκθαμβος γενόμενος διὰ τὰ πλοῦτη τὰ ὁποῖα παν-
 ταχοῦ ἔβλεπεν, ἠθέλησε νὰ πῆσῃ εἰς τοὺς πόδας
 του· ἀλλ' ὁ Ἀμπουναδάρ τὸν ἐμπόδισε, καί, ἐνῶ
 ἐκεῖνος ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν πρὸς αὐτόν πίστιν του
 λέγων ὅτι τοῦ ἔφερε τὴν λυχνίαν, ὁ Δερβίσης εὐθύς
 « τὸν διέκοψεν. — Ἀχάριστος εἶσαι, ἄθλιε· καὶ νομίζεις
 « ὅτι θελεῖς με ἀπατήσῃ; Γνωρίζω καὶ τοὺς βα-
 « θυτέρους τῶν διαλογισμῶν σου, καὶ εἶμαι πεπει-
 « σμένος ὅτι, ἂν ἐγνωρίζεις τὴν ἀξίαν τῆς λυχνίας
 « ταύτης, ποτὲ δὲν ἤθελες τὴν φέρει εἰς ἐμέ· τῶρα
 « θέλω σὲ κάμει νὰ γνωρίσῃς τὴν χρῆσίν της. « Καί,
 ταῦτα εἰπὼν, διέταξεν ἀμέσως ν' ἀνάψωσι καὶ τοὺς
 δώδεκα φωτοστάτας, καὶ τότε οἱ δώδεκα Δερβίσαι
 ἐνεφανίσθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ στρέφονται περὶ τὴν λυ-
 χνίαν. Ὁ Ἀμπουναδάρ ἐκτύπησεν ἕκαστον αὐτῶν μὲ
 τὴν βράβδον του, καὶ παρῶν μετεβλήθησαν ὅλοι εἰς
 σωρούς φλωρίων, ἀδαμάντων καὶ ἄλλων πολυτίμων
 λίθων.» — Ἰδοῦ, τοῦ εἶπεν, ἡ ἀληθὴς χρῆσις
 τῆς θαυμασίας ταύτης λυχνίας. Τὸ κατ' ἐμέ,
 « τὴν ἐπεθύμησα μὲ μόνον τὸν σκοπὸν νὰ τὴν ἔχω
 « εἰς τὸ θησαυροφυλάκιόν μου, ὡς ἔργον ἀπόρρητον
 « ἀνδρὸς σοφοῦ τὸν ὁποῖον σέβωμαι, καὶ νὰ λαμ-
 « βάνω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν δεικνύω ἐνίοτε εἰς
 « τοὺς ἀνθρώπους ὅσοι ἔρχονται καὶ μ' ἐπισκέπτονται.
 « Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν, ἐπρόσθεσεν, ὅτι χάριν ἀπλῆς
 « περιεργίας τὴν ἤθελα, ἰδοῦ, λάβε τὰ κλειδιά τῶν
 « ἀποθηκῶν μου, ἀνοιξέ τας, κρῖνε περὶ τῶν
 « θησαυρῶν μου, καὶ εἶπέ ἂν ὁ ἀπληστότερος τῶν
 « πτωχῶν ἠμπορῇ νὰ ἐπιθυμήσῃ τι περισσότερον.»
 Ὁ Ἀβδαλλάχ ὑπήκουσε, καὶ εἶδε δώδεκα μεγάλας
 ἀποθήκας, πλήρεις θησαυρῶν ἀπειρῶν, ὥστε δὲν ἤ-
 ξευρε τί πρότερον νὰ θαυμάσῃ, τί πρότερον νὰ ἐπι-
 θυμήσῃ· ἡ λύπη ὅτι ἠπατήθη περὶ τῆς χρήσεως
 τῆς λυχνίας κατεπίκρανε τὴν καρδίαν του Ὁ
 Ἀμπουναδάρ ἐπροσπονήθη ὅτι δὲν τὸ ἐνόησεν·
 ἀπ' ἐναντίας, τὸν ἐπεριποιήθη μεγάλως, τὸν
 ἐκράτησεν ἱκανὰς ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ
 τοῦ εἶπε νὰ θαρρῇ ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν οἰκίαν
 τῆς μητρός του. Τὴν δὲ προλαβοῦσαν τῆς ἡμέρας· ἥτις
 εἶχε προσδιορισθῇ διὰ τὴν ἀναχώρησίν του, εἶπε
 πρὸς αὐτόν· « Ἀβδαλλάχ τέκνον μου, πιστεύω ὅτι,
 « μετὰ τὰ συμβάντα σου, διορθώθης ἀπὸ τὸ μιση-
 « τὸν ἐλάττωμα τῆς ἀχαριστίας· ὅπως ἂν ᾔμαι,
 « χρεωστῶ νὰ σοῦ δώσω δαίγμα τῆς ἀγάπης μου,
 « διότι ἀνέλαθες τόσον μακρὸν ταξίδιον μὲ σκο-
 « πὸν νὰ μοῦ φέρῃς ὅτι ἐπεθύμησα. ἠμπορεῖς ν' ἀ-
 « ναχωρήθῃς· δὲν σὲ κρατῶ πλέον. Ἀἶφρον τὸ πρῶτ',
 « θέλεις εὐρεῖ εἰς τὴν πύλιν τοῦ παλατίου μου ἕνα
 « τῶν ἵππων μου ἐτοιμὸν σοῦ τὸν χαρίζω, καθὼς
 « καὶ τὸν δούλον ὅστις θέλει σὲ ἀγαθῶς εἰς τὴν
 « οἰκίαν σου, καὶ προσέτι δύο καμήλους φερτωμέ-
 « νας μὲ φλωρία καὶ πετραῖδια, τὰ ὁποῖα ἠμπο-
 « ρεῖς νὰ ἐκλιθῇς ὁ ἴδιος εἰς τὰς ἀποθήκας μου, »

Ὁ Ἀβδαλλάχ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὅσα καρδία φιλοχρήματος, ὅταν εὐχαριστηθῆ εἰς τὰς ἐπιθυμίας της, δύναται νὰ εἰπῆ, καὶ ἔπασε νὰ κοιμηθῆ με σκοπὸν ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον.

Καθ' ὄλην τὴν νύκτα, παραχώδεις διαλογισμοὶ ἐκυρίευσαν τὴν καρδίαν του, καὶ ὁ νοῦς του δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὴν λυχνίαν καὶ ἀπὸ τὰ θαυμαστά της ἀποτελέσματα. « Τὴν εἶχα, ἔλεγε, τὴν εἶχα τόσον καιρὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· ὁ Ἀβδαλλάχ χωρὶς ἐμὲ ποτὲ δὲν ἤθελε τὴν ἀποκτήσει. » Πόσον δὲν ἐκινδύνευσεν εἰς τὰ σπλάγγχνα τῆς γῆς! « διατί αὐτὸς τώρα εἶναι κύριος τοῦ θησαυροῦ τοῦ του τῶν θησαυρῶν; διότι ἐγὼ ἐφάνην αρκετὰ τίμιος, ἢ μᾶλλον μωρός, καὶ τοῦ τὸν ἔδωκα. ὤρεται ἀπὸ τοὺς κόπους μου, καὶ ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ μακροῦ ταξιδίου μου· καὶ τί μοῦ δίδει εἰς ἀμοιβήν; δύο καμήλους φορτωμένους με φλωρία καὶ πετράδια, ἐνῶ εἰς μίαν στιγμὴν ἡ λυχνία ἡμπορεῖ νὰ μοῦ προμηθεύσῃ δεκάκις περισσότερα. » Ὅχι ἐγὼ, ἀλλ' ὁ Ἀμπουναδάρ εἶναι ἀχάριστος. « Εἰς τί θέλω ἀμαρτῆσαι ἂν λάβω τὴν λυχνίαν ταύτην; Εἰς τίποτε ἐβέβαια, διότι αὐτὸς εἶναι πλούσιος· ἐγὼ δὲ, τί ἔχω; » Αἱ σκέψεις αὐταὶ τὸν ἔκαμαν τελευταῖον ν' ἀποφασίσῃ νὰ μεταχειρισθῆ ὅλα του τὰ μέσα, ὥστε νὰ γείνη κύριος τῆς λυχνίας. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτον δύσκολον, διότι ὁ Ἀμπουναδάρ τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὰ κλειδιά τῶν ἀποθηκῶν του, καὶ ἤξευρε ποῦ ἦτον ἡ λυχνία. Τὴν ἐπῆρε λοιπὸν, καὶ τὴν ἔκρυψεν εἰς τὸ βάθος ἐνὸς τῶν σάκκων, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἐγέμισε με φλωρία καὶ πετράδια, τὰ ὁποῖα εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ λάβῃ, καὶ τὸν ἐφόρτωσε, καθὼς καὶ τοὺς λοιποὺς, εἰς τὰς δύο καμήλους. Ἄλλο τι πλέον δὲν ἐπεθύμει, παρὰ πῶς ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως· καὶ οὕτως, ἀφ' οὗ ἀπεχαιρέτησε ταχέως τὸν γενναῖον Ἀμπουναδάρ, τοῦ ἔδωκε τὰ κλειδιά, καὶ ἀνεχώρησε με τὸν ἵππον, τὸν δούλον καὶ τὰς δύο του καμήλους.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς ὀλίγων ἡμερῶν διάστημα μακρὰν τῆς Βασσόρας, ἐπώλησε τὸν δούλον του, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ μάρτυρα τῆς προτέρας πτωχείας του, οὔτε τῆς πηγῆς τοῦ σημερινοῦ του πλοῦτος. Ἠγόρασεν ἄλλον, καὶ ἐφθασε χωρὶς περαιτέρω προσκόμματος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς του, τὴν ὁποίαν οὔτε κἀν ἐβλεπεν ἐμπροσθέν του, τόσον ἢ προσοχὴ του ἀπερρόφατο ἀπὸ τοὺς θησαυροῦς του. Πρώτη του φροντίς ἦτον νὰ φυλάξῃ τὸ φορτίον τῶν καμήλων του, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν λυχνίαν, εἰς τὸ μᾶλλον ἀπόκεντρον τῆς οἰκίας τοῦ δωματίου· καὶ, ἀνυπόμονος ὢν νὰ χορτάσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του με τὴν λάμψιν τῶν νέων θησαυρῶν, ἠθέλησε ν' ἀνάψῃ εὐθὺς τὴν λυχνίαν. Οἱ δώδεκα Δερβίσαι ἐνεφανίσθησαν, καὶ αὐτὸς ἐκτύπησεν ἕκαστον αὐτῶν με τὴν ῥάβδον, καὶ με ὄλην του τὴν δύναμιν, φοβούμενος μήπως ἄλλως ἤθελε σφάλει εἰς τὰς ἀπαιτούμενας διατυπώσεις τοῦ γοητεύματος. Ἀλλὰ δὲν εἶχε παρατηρήσει ὅτι ὁ Ἀμπουναδάρ τοὺς ἐκτύπησε κρατῶν τὴν ῥάβδον εἰς τὴν ἀριστερὰν του χεῖρα. Ὁ Ἀβδαλλάχ ἐπροτίμησε φυσικῶς καὶ ἀσκοπῶς τὴν δεξιάν· καὶ οἱ Δερβίσαι, ἀντὶ νὰ γείνωσι σωροὶ πλοῦτος, ὡς ἤλπικεν, ἔστυρθη-

ἀμέσως ὁ καθείς κάτωθεν τοῦ ἐπανωφορίου του ῥόπαλον, καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν ῥαβδίζωσιν ὡραν πολλὴν ἀνηλεῶς, ὥστε τὸν ἀφῆκαν ἡμιθανῆ. Μετὰ ταῦτα, ἔγειναν ἄφαντοι, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν ὅλα τὰ πλοῦτη του, τὰς καμήλους, τὸν ἵππον, τὸν δούλον καὶ τὴν λυχνίαν.

Οὕτως ἐτιμωρήθη ὁ Ἀβδαλλάχ με τὴν πτωχείαν, καὶ σχεδὸν με τὸν θάνατον, διὰ τὴν ἀκρατον πλεονεξίαν του, ἣτις ἴσως ἤθελεν εἶσθαι ἀξία συγγνώμης, ἂν δὲν συνωθεύετο ἀπὸ ἀχαριστίαν αἰσχρὰν καὶ παράτολμον, τυφλώσασαν αὐτὸν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ δυνηθῆ μήτε κἀν νὰ κρύψῃ τὰ αἴσχη της ἀπὸ τὰ διορατικὰ ὄμματα τοῦ εὐεργέτου του.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.)

Ο ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΤΤΙΓΓΗΣ.

Ὁ ἥλιος ἐχρύσωνε με τὰς τελευταίας ἀκτῖνάς του τὰς κορυφὰς τῶν κωδωνοστασίων τῆς Γοττίγγης, ὅταν ὁ δόκτωρ Φορνάριος, ἀπολύσας τοὺς πολυαριθμοὺς μαθητὰς του, εἰσήρχετο εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Θεωμάστρα ἀπὸ χρυτὸν μέταλλον, εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου κειμένη, διέδιδεν εἰς τὰ περίξ γλυκεῖαν θερμότητα· διότι, δεκέμβριος ἦτον ὁ μῆν, καὶ ὁ δόκτωρ, διὰ τὴν καθιστικὴν του ζωὴν, ἐφαίνετο πολὺ εὐαίσθητος εἰς τὸ ψυχρὸν. Παχὺ στῶμα χιόνος ἐσκεπάζε τὰς ὀδοὺς, αἵτινες ἤρχισαν ἤδη νὰ γίνωνται ἔρημοι, καὶ ὁ ψυχρὸς βορρᾶς ἐφύσα δυνατὰ εἰς τὰ ὑαλῖα τῶν γοθτικῶν οἰκιῶν.

Ἡ οἰκία τοῦ δόκτωρος Φορνάριου ἔκειτο εἰς τὰς ἐσχατίας ἐνὸς τῶν προαστείων, καὶ ἦτον ὀλωσδιόλου ἀπομεινωμένη τῶν ἄλλων οἰκιῶν. Ὁ περικυκλῶν αὐτὴν ὑψηλὸς τοῖχος ἐχρησίμευεν ὡς περίβολος εἰς μικρὸν κηπάριον, ἐπισκιαζόμενον ἀπὸ αἰθαλῆ δένδρα· τὰ δὲ παράθυρα, κλειστὰ ὄντα πάντοτε, δὲν ἐπέτρεπαν εἰς τὰ ἐβέβηλα ὄμματα νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κατοικίας τοῦ σοφοῦ, καὶ ἡ θύρα σπανίως καὶ εἰς μικρὸν ἀριθμὸν ἐκλεκτῶν ἠνοίγετο. Τοιαύτη μυστηριώδης ὑπαρξίς, ἠνωμένη με τὴν ἄκραν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν του, δὲν συνετέλεσεν ὀλιγώτερον τῆς ποικιλίας καὶ τῆς ἀληθοῦς βαθύτητος καὶ ἐμβριθείας τῶν γνώσεών του, εἰς τὸ νὰ διαδόσῃ πολὺ μακρὰν τὴν ὑπόληψιν τοῦ πολυμαθοῦς Φορνάριου. Ἐλέγετο κατ' ἐξοχὴν ἔμπειρος τῶν μυστικῶν ἐπιστημῶν, καὶ μεμυημένος εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς δαιμονολογίας.

Μόλις, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐκάθησε, με ζωηρὰν εὐχαριστήσιν, εἰς τὸ μέγα δερμάτινον θρόνον του, κρατῶν ἀνοιχτὸν εἰς τὰ γόνατά του τὸ ἀγαπητὸν του βιβλίον, ὅταν ἠκούσθη κτύπος ἐλαφρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου του.

— Ὅρισατε, ἀνέκραξεν ὁ Φορνάριος ἐπαισθητῶς δυσαρεστηθεὶς.

— Ἄ! εἶσαι σὺ, Φράγκ, ἐπρόσθεσε μετ' ὀλίγων με γλυκυτέραν φωνὴν, ἰδὼν νεανίαν δειλῶς προχωροῦντα. Κάθησε πρῶτον ἐκεῖ, καὶ ζέστανε τὰς κρυωμένας χεῖράς σου. — Μοῦ λέγεις ἐπειτα διατί ἦλθες.